

**Bà Quả Phụ Võ văn Chơn
Nhũ Danh Huỳnh thị Năm
Pháp Danh Trí Hiền**

1925-2013

**Peek Family Funeral Home
7801 Bolsa Ave, Westminster, CA 92683
714-893-3525**

**Lễ nhập quan và phát tang
10 giờ sáng ngày Thứ Bảy, 21 tháng 9, năm 2013**

**Giờ thăm viếng
Từ 1:00 giờ trưa đến 8:00 giờ tối ngày Thứ Bảy, 21 tháng 9,
năm 2013
Từ 9:00 giờ sáng đến 1:30 giờ trưa ngày Chúa Nhật, 22 tháng
9, năm 2013**

**Gia Đình và Thân Hữu phát biểu cảm tưởng
10:00 -11:30 sáng ngày Chúa Nhật, 22 tháng 9, năm 2013**

**Lễ Di quan và hoả táng:
1:30 -2:30 giờ trưa ngày Chúa Nhật, 22 tháng 9, năm 2013**

VÔ CÙNG THƯƠNG TIẾC

Tiền Mẹ

22 tháng 9, năm 2013

*Lá rời cây lúc chớm thu sang
giọt nắng chiều leo lét võ vàng
đêm rằm đôi ánh trắng con nhớ
Má đã đi xa thật nhẹ nhàng....*

Xin cảm ơn Anh Kiều Công Lý, anh Thanh Nguyễn, chị Minh Nguyệt, chị Ý Thu, chị Bằng Lăng, Dịu Hiền, Thu Hồng và Anh Nguyệt ,đã gửi những dòng thơ dạt dào mến thương, khuyên nhủ thiết tha khi Má đã ra người thiên cổ ngày 13 tháng 9, năm 2013.

*Võ thị Minh Phượng (VTMP)
9/2013*

Tiền Mẹ

Trời sớm sang thu Mẹ mất rồi
Lòng con tan nát giữa chiều cô
thơ hay nước mắt âm thầm chảy
gởi bạn thay lời tiễn biệt thôi
Kìa trăng bỗng khuyết ân tình cũ
Một kiếp nhân sinh Mẹ đã rời
Ai hiểu câu thơ ràn nước mắt
Tiền Mẹ ngày đi với lệ rơi..

*Thu Hồng QGNT 75
9/2013*

Thành Kính Phân Ưu

Cầu cho Mẹ già
đường huỳnh tuyến thên thang chân nhẹ bước
Câu kinh dẫn độ
thăng nẻo Tây phương chư Phật đón chào
Sinh tử luân hồi
bỏ lại dương trần không nuôi tiếc
Nhập cảnh niết bàn
an nhiên tự tại hưởng phúc phần

Một nén nhang lòng thay lời vĩnh biệt
Tiển Mẹ già về tận chốn trời Tây
Mong Chư Phật ngồi tòa sen tiếp độ
Kể từ nay cõi phúc Mẹ hiệp vậy

Người ra đi bỏ qua vòng sinh tử
Lời kinh cầu trong hương thoảng trầm bay
Hồn thanh thản không còn điều phiền muộn
Kẻ ở mong giữ mãi phút giây này

Nam mô An Dưỡng quốc, Cực Lạc giới Di Đà Hải hội, Vô Lượng
Quang Như Lai (12X)

Thanh Nguyễn (14/9/2013)

Mẹ của em

Mẹ của em là mẹ của cả nhà
Em khóc mẹ anh chị đều xót xa
Mẹ từ biệt cõi trần ai tạm bợ
Để trở về với Đức Phật Di Đà
Cầu chúc mẹ tiêu điều miền cực lạc
Mong em bớt buồn dù mẹ đã vắng xa

Minh Nguyệt (15/9/2013)

Tiển Mẹ

Anh đã thấy Mẹ anh đang nằm đó
Chút tàn hơi như nôi giữ cuộc đời
Anh biết chứ, đã đến giờ bất lực
Nắm chặt tay, giữ nước mắt đừng rơi.

Chị đã thấy Mẹ chị đang nằm đó
Nỗi yêu thương giậy sóng trong lòng
Mẹ nhỏ bé giữa cuộc đời rộng lớn
Bao gian lao vẫn rắng sức gánh gồng

Em cũng thấy Mẹ em đang nằm đó
Thất tim cõi em thương khóc thân gầy
...Mẹ là cả vùng trời thơ ấu
Là trái tim, là nỗi nhớ ngất ngây

Những Mẹ Q., luôn cùng chung mẫu số
Ôm con thơ, gạt nước mắt chôn chồng
Răng cắn chặt, lao mình về phía trước
Để con mình thoát khỏi kiếp long đong

Dù không Cha, một đời con đầy đủ
Chẳng bán khoán khi có Mẹ bên mình
Dù không Cha, vẫn một đời rợp bóng
Vẫn yên bình dẫu nóc nhà chênh vênh

Mẹ dạy con yêu cuộc đời dẫu khổ
Sống làm người giữ trọn đạo kiên trung
Mẹ dạy con bằng gương lành vương tòa
Thánh thiện một đời, sáng đức hiền nhân

Giờ Mẹ đó, an bình trong giấc ngủ
Giữ bụi hồng trần, thoát kiếp phù vân
Mẹ yên nghỉ trong tình yêu thấm thiết
Đàn con Q. tiễn Mẹ già cõi trần

Mẹ đã trọn một đời cho con trẻ
Dẫu bằng vàng chẳng có để ghi danh...

Ánh Nguyệt (15/9/2013)

Chia tay Mẹ

Cho rộng đường mây bạt cánh chim
Để cho giấc ngủ mẹ êm đêm
Bóng mẹ hiền đi không trở lại
Hồn đau kỷ niệm, xót con tim.

Tháng Giêng cho đến tháng Mười hai,
Lòng con trĩu nặng nỗi u hoài
Mẹ đi vào cõi thiên thu ấy
Con ở lại đây lệ tuôn dài!

.....

Khi mẹ “ngủ” cứ để yên cho mẹ “ngủ”
Đừng xô xao làm khuấy động giấc vĩnh hằng
Cuộc tuần hoàn đều vẫn thế! Bởi trần gian
Là ảo ảnh, là phù du, là cõi tạm.
Xin đừng khóc, xin đừng thương vì nước mắt
Làm vẩn vương, xót lòng mẹ lắm con ơi!
Hãy giữ yên cho mẹ giấc ngủ ngàn đời.
Theo Chư Phật, mẹ về miền An lạc quốc.

Dịu Hiền

15/9/2013

Con Hứa....

Con hứa sẽ không khóc Má ơi
sẽ bình tâm khẩn với Phật trời
cho Má an bình khi giữ bụi
đầu lòng nghe trống vắng chơi vơi

Con đã quá sung sướng trong đời
bao năm rồi vẫn gọi Má ơi
được nhìn Má an nhiên rũ bỏ
những phù du tạm bợ bên trời

Chắc Má, Ba vui lúc sum vầy
Rồi cùng em Nguyệt ở trời Tây
bao năm xa cách âm dương ấy
Thương mến trong tim vẫn vẹn đây

Má đã ngừng hơi thở vô thường
Để con không vất vả vì thương...
cho con không ngất trong đau xót
Má ngủ nhẹ nhàng như khói sương

Cám ơn Má đã trải tình thương
Mắt dõi theo con những đoạn đường
cho đến lúc tàn hơi cũng vậy
Má đi thanh thản, rũ sầu vương

Con không trả được nghĩa sinh thành
chỉ tụng kinh mong Má vắng sanh
tịnh độ Tây phương vui nhẹ bước
trong hào quang Phật: sáng tâm lành

Hôm nay chủ nhật lên nhà quán...
khăn trắng trên đầu ai quần ngang
tiếng nấc gặng dim .. tâm kinh niệm
để nghe lòng bớt chút hoang mang

Cuối Hè mang nắng gắt bên trời...
thu về cho lá úa rụng rơi
gửi hồn theo áo lam, mây bạc....
Con nguyện lòng: không khóc, Má ơi!

Chung Một Niềm Đau

Thương em hoa trắng vương cài
nghìn thu cách biệt vòng tay mẹ hiền
mẹ giờ an giấc triền miên
rung rung dòng lệ muộn phiền sầu rơi
còn trong tim tiếng ầu ơi
năm nào mẹ đã từng ngồi hát ru
mây sầu lạnh buốt trời thu
tiễn đưa mẹ đến mịt mù nẻo xa
đây lòng thương cảm thiết tha
nỗi đau em chịu cũng là chị xưa
đã từng một sớm tiễn đưa
dòng sông bến nước mấy mùa đau thương
xin dâng ba nén tâm hương
nguyện linh hồn mẹ niên trường vĩnh an

Bằng Lăng
16/9/2013

NGƯỜI LÒNG TỪ THIỆN

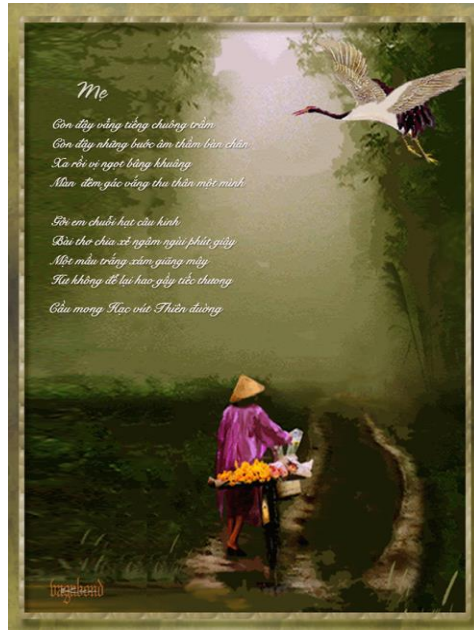
Mây màu xám xịt bầu trời thấy.
Đất cũng than van tím cỏ cây.
Bao nhiêu hiểm trở rồi đây,
hôn mê giấc ngủ người hay tới rồi,,,

Đêm dài quanh quẽ trăng vào tối.
Rả rích côn trùng ở phía đời.
Lòng con héo hắt, bồi hồi,
suy tư đến mẹ, đứng ngồi chẳng yên.

Người công quả với lòng từ thiện.
Đức Phật Từ Bi chứng giám riêng.
Tâm linh sẽ thật bình yên,
hào quang dẫn dắt thiêng liêng phúc nhờ.

Trần Ý Thu

Còn đây vắng tiếng chuông trầm
 Còn đây những bước âm thầm bàn chân
 Xa rồi vị ngọt bâng khuâng
 Màn đêm gác vắng thu thân một mình

Gửi em chuỗi hạt cầu kinh
 Bài thơ chia sẻ ngậm ngùi phút giây
 Một màu trắng xám giăng mây
 Hư không để lại hao gầy tiếc thương

Cầu mong hạc vút thiên đường....

Kiều Công Lý
 17/9/2013

Một đời Má

Một đời Má thật trăm cay ngàn đắng!
 Ông Ngoại mắt hời tám tuổi trắng khăn!
 Nào vá bao, buôn bán, làm hồ...
 Má phụ ngoại lo nuôi em lành lặn

Lòng hiếu hạnh Má về làm dâu Nội
 Buổi đương thời, Ba kháng chiến nổi trôi
 Bao bôn ba, nuôi Nội đến nuôi chồng
 Má vẫn mãi trung trinh không thay đổi

Dẫu được xem là sắc hương nghiêng ngửa
 Má không màng bao lời nói đầy đưa
 Vẫn lo toan chu tất những thâm tình
 Và giữ trọn niềm tin yêu muôn thuở

Hàng hải Ba đi, Hải Quân Ba đậu
 Công tác hoài... Ba cứ phải xa lâu
 Má quản bao lo trăm thứ trong nhà
 Nuôi con trẻ, ươm muôn ngàn yêu dấu

Năm 64 xác Ba về cóng lạnh
 Cả một trời sụp đổ bước mong manh
 Tim óc đóng băng gió thổi xiêu cành
 Má gượng sống nuôi con trong hiu quạnh

Một lũ con thơ khó nuôi yếu đuối!
Khiến má bao lần vất vả ngược xuôi
Tất bật lo ăn, chạy thuốc tìm thầy
Phấn đấu với bao nan y run rui

74 em mất, oan khiên cơn lốc xóay
Má bơ phờ tâm lạng chết từng giây
Mây xám bủa vây khuất mảnh trăng tàn
từng soi sáng nguồn thương yêu tuôn chảy

Vận nước nổi trôi thảng tự gậm nhấm
Đời tha hương Má như điếc như câm
Bao nhớ thương quê xa cũ thân tình
Má chôn cất góc đời xưa sâu thẳm

Má dốc lòng ra soi đường con đến
Sống cho đời... cả những kẻ không quen!
Ươm mền thương và tha thứ bao người
Để được thấy bình an trong tâm niệm

Gửi Má kính yêu ngàn câu thương cảm
Má là nguồn suối ngọt chảy miên man
là ánh trăng thanh soi sáng trên ngàn
Mãi ôm ấp đời con muôn vạn dặm...

VTMP 12/2011

Happy Miracles

When my aunt died my grandmother came down with a stomach ulcer that rendered her nearly bedridden for four months.

Four months being the timeframe because my aunt succumbed to anorexia exactly four months before my grandmother and her children bundled up in the night to scuttle out during a mass evacuation that turned into a last farewell from their country.

For whatever reason my grandmother was born with an unerringly striking sense of duty. It might have been fostered by the condition of her father who – when she was very young – fell ill and it might be that in the tending to her father’s last days she came to understand love as a mechanism of fulfilling responsibilities that others could not. But it also could’ve been biology as even as a young girl she was fond of putting on airs and appropriating the mannerisms and behaviors of people who weren’t of her upbringing, of the poise and grace of the upper class much to the chagrin of her mother who was wont to refer to her derisively as “the princess”.

She liked the trappings of upper-class living but at the same time she strayed from convention when it suited her needs and never explained why she did or believed in things; she simply believed and did things with a stalwart and ironclad resolve. But why I bring up her ulcer is this – I think, at the expense of characterizing her properly – her sense of duty was so ingrained, so stalwart that disappointment, sadness, incomprehension for her manifested in physical ailments that cut off or hid her ability to cry. Her body literally shut down when she felt it was improper of her to ask for more time to grieve or be angry, or whatever strong emotion she felt.

The orderly maintenance and performance of a consistent household was her calling and the only thing she felt willing to prevent her from performing her abilities was debilitating sickness. I think – in that time – it's how her lack of desire to continue the regular routine of things was expressed.

Her strength was one of attempting to wrest the tumultuous fortunes of her life – ascendancy to the top of society, her husband's death, death of children, loss of country – through the consistent and dutiful adjudication of providing for basic needs: a living embodiment of the idea that dignity and consistency could weather the winds of any storm. She was so consistent and necessary that her presence grew – banally, in my case – almost to be taken for granted until her sudden and unannounced departure.

But we are lucky for the company of strong women who expressed their strength, their weakness, their individuality in ways that reflected who they were, who they are, what they dreamed of and the various joys and disappointments that met and meet them in life. And I miss the vaguely hazy consideration at the back of my grandma's mind about how on earth did she come from putting on the guise of finery to the head of a clan of successful children and grandchildren? I miss the unfocused, explicitly joyful application and completion of duties she attended to in her old age, no longer animated by necessity but by the happy desire to do something for her grandchildren.

I miss the peculiar, haunted love with which she saw in her grandchildren forgotten echoes of long-since-dead cousins and brothers, and aunts and uncles which compelled her to feelings of timeless wonder. I miss even in her treatment and concern for me, the mirror of the concern she extended to my aunt who fell under the winds of anorexia. "I'm very happy for Viet, I just hope he eats enough"

Just as I – in the early days of the her loss into a coma – considered the trajectory of her life with a sort of pained incredulity about the great indignity of having to die in southern California (I don't like this place) so too must she have considered the grand trajectory of her life with a sort of happy incredulity of having been graced by some divine entity. But for setbacks, the endpoint was far beyond what she would even have been able to have dreamt of as a child. And but for the pain, there was a constant stream of joy – leisurely and baleful – that carried her inevitably to an easy happiness.

Between the collected reports from the mouths of her friends – of families falling prey to the jagged knives of incomprehensible strife and generational conflicts - the emergence of an easy, loving patter between not only her children but her grandchildren must have seemed nothing short of a miracle: a happy miracle in which she was glad to reside. And it was in the boughs of that happy miracle that I grew up, was hurt, wounded, nearly died, and came back to life, but all the while in the grasp and continual function of the larger extended family of my grandmother's grandchildren: a rowdy, bawdy, foul-mouthed, sweet group of wonderful and funny people that I never want to be without, and of whose strength she was proud. And I hope that in the continuation of both of these things - of her duty and of her insistence on the proper structure of familial organization – that we might be able to do carry on her legacy; A legacy that began tending to her father in a tiny village in Vietnam and ended with her tending to her grandchildren in America.

With hope and persistent regularity – and a bit of luck - there might very well be the development of happy miracles of a make of our own.

Viet Le (grandson, 25 yrs old)

In Loving Memory.....

Ba noi, you mean so much to me. I don't even know where to start.

You were always there for me and there were countless times when you always offered a hand. You are so strong, physically and mentally. You are thoughtful and always forgiving. You are kind, a great cook, loving, and caring. It won't be the same without you. I'm so sorry for the times that I didn't listen to you. I used to think that I knew better, but I would always end up regretting not listening to you. You were always wise and intelligent. You were such a hard worker and a strong-willed person. I miss the times when I came home from school and you would be there on the massage chair, waiting there. I always thought you would live forever, even when I knew that everyone goes. You always did everything yourself. I'm sorry that I couldn't do anything to help. In my head, as you laid there on the hospital bed, I kept trying to think of a way to help, but I kept coming to the realization that I couldn't do anything. I could only pray and pray. I will always remember the times that you helped me, you took care of me, you loved me, you made me laugh, you made me happy, and you made me smarter with your wise words. Thank you. If I had a penny for every time you were there for me, I would have an infinity of pennies. If I could thank you for everything you did for me, I would have an infinity of thank you's. You made me person I am now. I will always think about you. I love you, ba noi.

Julia Vo (13 yrs old)

Ngày của Mẹ

Ngày của Mẹ xin gửi nụ cười
đến mọi người cùng đóa hoa tươi
để thấy thật vui khi còn Mẹ
hay dâng lên kính tưởng đến Người...

Suốt một đời Mẹ chỉ mong sao
cho con đầy đủ, chẳng lao đao
làm Mẹ, hay làm con, để thấy
lòng Mẹ luôn biển rộng trời cao

Mẹ là trăng soi sáng đêm rằm
Cho con nguồn thương chảy trăm năm
Mỗi ngày mong Mẹ đều luôn khỏe
hay thật an nhàn cõi xa xăm...

Mẹ Quốc gia Nghĩa Từ (cũng) là cha
nhọc nhằn phần đầu trong phong ba
trung trình giữ vững không thay dạ
sao cho con không kém “người ta”

Vu Lan, “Ngày Mẹ”... chẳng khác nhau
Cùng niềm yêu kính mãi về sau
Ôn sâu xin nguyện luôn ghi tạc
Tình Mẹ ấm êm cả tinh cầu

VTMP

13/5/2012

Vần thơ dâng Mẹ

Mẹ giờ tóc trắng như mây
mênh mang ấp ủ vạn ngày mến thương
gian truân trăm nỗi vô thường
vẫn luôn trải rộng tình thương đến người

Dù yếu bệnh, Mẹ vẫn tươi
quán thân tự tại nụ cười an nhiên
quảng bao khổn khó muộn phiền
ngày tang trắng phủ triền miên cơn sầu

Thân cò lặn lội nông, sâu
nuôi con khôn lớn không cầu lợi danh
chỉ mong con được an lành
ấm no trong sáng tuổi xanh yêu đời

Trong cơn bão táp chơi vơi
Mẹ luôn đứng vững không lời than van
gương soi phản sáp không màng
chỉ mong nuôi dạy con thành người ngay

Mẹ thay cha, cũng là Thầy
nghĩa, nhân, trí, tín từng ngày làm gương
cho con đi hết đoạn đường
vẫn tin dù khổ... vì thương Mẹ hiền

Mẹ là con suối triền miên
mát trong gột rửa muộn phiền vô minh
sấy chân..lòng vẫn trắng tinh
niềm yêu kính Mẹ hy sinh trọn đời

dù ngàn bão nổi chơi vơi
Tình yêu thương Mẹ vượt đời con trôi....

VTMP
1/2013

Ngày Hiền Mẫu

Ngày Hiền Mẫu năm nay
con cháu Má xum vầy
Má cười vui không dứt
cứ nắm mãi bàn tay

Con hát cho mẹ hiền
bài tân cổ giao duyên
gửi hết lòng thương mến
Má cười thật an nhiên

Khi được làm mẹ rồi
mới hiểu lòng Mẹ tôi
bên con: nguồn hạnh phúc
chẳng cần kiếm xa xôi

Xin chúc những người con
Dù Mẹ đã không còn
tình Mẹ- trong tưởng niệm
trọn đời mãi sắc son

Ngày hiền mẫu chỉ mong
nơi nơi trải tấc lòng
gửi Mẹ và tất cả
chân tình thật trắng trong

Bên đời thay vô thường
vẫn có tình mẹ thương
ngàn đời không suy cạn
làm hành trang lên đường

VTMP
12 tháng 5, 2013

Vu Lan và Mẹ

Vu Lan.. mây xám giăng giăng đầy
chạnh tắc lòng con gửi năm nay
lời Mẹ hiền bao năm chợt nhớ
Từ bi thanh tịnh chẳng đổi thay

Ôn sinh thành sánh núi cùng non
Nghĩa dưỡng nuôi chưa trả vẹn tròn
Chỉ biết gửi lòng thương đến Mẹ
Ráng làm vui Mẹ... trọn đời con...

Như ánh trăng soi sáng đêm rằm
Một mình lo... tất bật bao năm
để con mình được luôn no đủ
Mẹ chẳng màng son phấn lược trâm

Hạnh phúc trần gian: có Mẹ hiền
như dòng suối mát mãi triền miên
dẫn ru đời mặc bao oan nghiệt
vẫn trải lòng ra gửi thiện duyên

Vu Lan về ấm ngọt lời ca
chúc Mẹ niềm vui mãi chan hoà
bên cháu con tình thương toả rạng
những thâm tình luôn mãi lan xa

Và bóng Mẹ hiền trong khói sương
vẫn luôn mang lại những nguồn thương
trong mây trời ấm mang tình Mẹ
vẫn mãi theo bên vạt nẻo đường

VTMP
8/18/2013

Rằm tháng bảy

Rằm tháng bảy trăng sáng góc trời
cho niềm thương thấm ngập nơi nơi...
Nghe trong mây, gió, sương, mưa, tuyết
tiếng Mẹ ru tha thiết trọn đời....

Qua những bề dâu vẫn sạch lòng
Mẹ cười hiền bên những có, không
áo lam già Mẹ vui thanh tịnh
trong nắng hè hay giữa gió đông ...

Nhật nguyệt xoay vần ...lá vẫn xanh
Vu Lan ...con đánh lễ tâm thành
Mẹ hiền muôn thưở trong tâm tưởng
dòng suối an hoà giữa trọc thanh

Buông bỏđể thương hết mọi người
gửi cho đời dăm cánh hoa tươi
xin cầu cho Mẹ luôn vui mạnh
an lạc thân tâm trải nụ cười...

VTMP -24 tháng 8, 2013

Mẹ

Mẹ: suối mát trên ngàn
tình thương mãi tràn lan
nguồn tin yêu bất tận
tỏa rạng ánh trắng vàng

Mẹ vui khi con cười
buồn lúc con kếm tươi
mang sầu riêng không ngại
cho con được nên người

Mẹ: nắng ấm bên trời
tỏa rạng khắp nơi nơi
cho tim con lóng lánh
niềm hạnh phúc khôn vơi

Mẹ: làn gió hôm nào
xoa dịu nỗi đớn đau
đời đắng cay chấy nám
Mẹ: êm rải mưa rào

Dẫu ở xa vẫn gần
từng mạch máu trong thân
trong con tình Mẹ chảy
chẳng suyễn suy, trong ngần

VTMP- 9 tháng 5, 2013

Mẹ là ..

Mẹ là mây trắng trên cao
Là sương lóng lánh ngọt ngào trên hoa
Là cơn gió mát hiền hòa
Là dòng suối biếc cuốn xa nổi sầu
Là miên man sóng ven cầu
Là trắng sáng tỏa khắp đầu non cao

Mẹ ở bên ta trong ngày nhỏ dại
Nhưng mãi rạng ngời
theo tâm tưởng bao la

Và vì thế Mẹ mãi trường tồn
với trời đất quanh ta,
với tình cao đẹp mãi không phai nhòa

VTMP- Vu Lan 2011

Mẹ Trong Ta

Mẹ luôn sống ở trong ta
trong từng hơi thở làn da tế bào
trong niềm thương nhớ thâm sâu
trong bàn tay khép nguyện cầu tâm an

trong hương khói tỏa mơ màng
trong vàng trắng nhạt canh tàn đêm thâu
trong giây phút rất nhiệm màu
niềm tin sáng tỏa tình cầu thương yêu

VTMP- Vu Lan 2011

Thơ Cho Má

Con đã lớn trong tình thương của Má
Vòng tay êm đềm... chăm chút bao la
Bao khổ nhọc Má đơn thân gánh chịu
Miễn con ấm no, lành lặn, an hòa

Năm tháng bên con triền miên trợ trợ
Ba mất rồi Má biếng cả gương soi!
Bao oan nghiệt oằn vai theo khăn trắng
Tang tóc khung trời tim rã đơn côi

Má thay luôn Ba dạy dỗ mọi đường
Con lớn lên rồi bạn quý, thầy thương
Công ơn Má chắt chiu từng giây phút
Phủ ngập đời con vạn nỗi mến thương

Lặn lội thân cò không quản mưa rơi
Chỉ muốn con ấm áp mãi trong đời
Bao khốn khó Má im lìm gánh chịu
Cho con hành trang vững bước muôn nơi

Hạnh phúc riêng Má khước bỏ hy sinh
Vì muốn con không đui chột thâm tình...
Không phần son, không thốt tha là lụa
Giữ trọn lòng “tòng tử” trung trinh

Gửi Má kính yêu thương mến vẹn tròn
ghi khắc muôn đời ân nghĩa sắc son
Dẫu một mai con dặm trường xuôi ngược
Má mãi là trăng sáng rọi tim con

VTMP -Vu Lan 2011

Hôm nay sinh nhật Má

Hôm nay sinh nhật Má
thương mến trải gần xa
hoa tươi cười trong nắng
chim ríu rít câu ca

Má đã hết một đời
nhiều cay đắng đầy vơi
bao tang thương dâu bể
vẫn như ngọc sáng ngời

Kể sao hết công lao
cùng thương mến rạt rào
Má ban cho con cháu
dẫu một đời lao đao

Dù truân chuyên trôi nổi
Má vẫn bước trong đời
gương hy sinh tinh tấn
đạo hạnh: ánh trăng soi

Chúc Má luôn vui mạnh
bên con cháu chung quanh
trên Chùa cùng bạn hữu
hưởng duyên nghiệp an lành

Hôm nay sinh nhật Má
con cháu họp một nhà
cùng dâng câu chúc Má
cảm ơn tình bao la

*VTMP
Aug 1, 2012*

Mùa Vu Lan

Mùa Vu Lan lại về nơi đây
Tiếng chuông vang thanh thoát trong ngày
Cùng Má lên chùa, con đánh lễ
nghe âm âm hạnh phúc dâng đầy

Mùa Vu Lan nhớ lại khi xưa
cô quả bên con ngày nắng mưa
thay Ba nuôi đàn con nhỏ dại
ngàn hy sinh sao kể cho vừa....

Cả một đời tận tụy bên con
không màng tô điểm phấn hay son
chỉ mong con mai sau khôn lớn
thành người- không thẹn với nước non

Hạnh phúc con: được gọi Má ơi
Cầu Má luôn tâm tịnh trong đời
bên cháu con nguồn vui không cạn
tình thương người lan tỏa muôn nơi

Xin gửi ai lời chúc ân cần
còn niềm hạnh phúc có mẫu thân
nhiều thì giờ, và luôn được khỏe
chăm nom hiếu thảo dẫu xa, gần

Xin gửi ai lời chúc thân thương
luôn có Mẹ theo vạm vỡ đường
trong tế bào, không gian, hơi thở
Mẹ trong ta, rạng rỡ muôn phương

*VTMP
Vu lan 2012*

Má và Vu Lan

Vu Lan đối với Phượng là một trong những lễ hội mang nhiều kỷ niệm êm đềm dễ thương nhất. Từ nhỏ Phượng đã được Má dẫn đến nhiều chùa mỗi độ Vu Lan về. Ngoài những cúng bái lễ lạc bình thường, chị em Phượng còn được ăn rất nhiều món ăn chay rất ngon và đó là một trong những cái nhớ nhất của Phượng về Vu Lan trong tuổi nhỏ, với Má luôn mang về mặt thành khăn nghiêm trang lúc cúng kiến, và vui vẻ chuyện trò với nhiều người trong họ, thân quen xưa cũ trên chùa ...

Lớn lên, khi qua bên Mỹ, sự viếng chùa không chỉ là để cúng bái, niệm kinh và nghe thuyết pháp nữa, mà là để cả nhà có thể gặp được nhiều người tỵ nạn VN lúc bấy giờ. Và khi chị em Phượng bắt đầu nhận làm trưởng Gia Đình Phật Tử và dạy tiếng Việt thì kỷ niệm lại càng dầy đặc, đậm đà mỗi độ Vu Lan về, vì đó là những năm tháng có thể gọi là lý tưởng nhất trong đời Phượng. Má Phượng luôn hoan hỷ đi đến chùa với chị em Phượng mỗi tuần và ánh mắt người rạng ngời thương mến mỗi khi có ai...khen chị em Phượng trên chùa.

Thời gian đó(1979-1987) vì phải đi đón đoàn sinh từ sáng sớm, chị em Phượng đã phải mang Má lên chùa thật sớm mỗi chủ nhật (khoảng 7 giờ sáng), để người lên trên đó phụ nấu ăn cho Phật tử, còn chị em Phượng thì mỗi đứa xách xe của mình để đi rước đoàn sinh đến chùa trước giờ làm lễ và sinh hoạt trên chùa. Có khi đến chiều tối mới về vì còn phải chờ đoàn sinh về nhà sau buổi họp. Dù phải đi theo và chờ đợi tại Phượng cả ngày, Má Phượng luôn tươi cười và nói đó là điều khiến Má hạnh diện nhất về con mình.! Vu Lan về thì chị em Phượng lại càng bận thêm tíu tít vì phải dạy các em trong GDPT múa hát cho chương trình văn nghệ....Có lẽ điều làm Má Phượng vui lúc bấy giờ là thấy con mình đã trưởng thành và dường như, có vẻ như, đi theo đường tu của gia đình (bà Nội, cô Út, và cả Ba Phượng đều đã có lúc tu trong chùa, trong nhiều hoàn cảnh và giai đoạn cuộc đời khác nhau).

Từ mơ ước cũng được đi tu như bên nội, Má Phụng giờ chỉ tu tại gia vì quá quỵên luyến con cháu, và chỉ mong cho con mình thành người lương thiện, có từ tâm và biết phụng sự xã hội. Người luôn dặn dò Phụng là mình sống không biết chết khi nào, nên phải mở lòng thương yêu tất cả, nhất là sống vị tha, thành thật, không tham lam, gian dối với bất cứ ai dù có đói khổ, nghèo nàn đến đâu cũng vậy. Thực tình đến bây giờ, đã hơn 50 tuổi, Phụng vẫn chưa hề thấy Má Phụng nói dối, hay tham lam bất cứ điều gì trong đời bao giờ. Má luôn san sẻ tất cả đến tất cả mọi người, không phân biệt già trẻ, thân sơ. Má Phụng thương quý con cháu đã đành, người còn thương luôn những người cùng mần khổn khó gặp được trong đời chung quanh người.

Có một điều là dù đọc kinh Vu Lan, và đã từng nghe giảng nhiều, biết nhiều về gương hiếu hạnh của Đức Mục Kiền Liên, Má Phụng lại không bao giờ bảo chị em Phụng, hay nhấn mạnh việc cúng dường trai tang nhân mùa Vu Lan. Người bảo sự báo hiếu quan trọng nhất là ở lòng thành, mỗi ngày, mỗi khắc, chứ không phải để đến mùa Vu Lan mới đi chùa đánh lễ tỏ lòng hiếu thảo! Nhưng lên chùa những ngày đó thì cũng vui vì là có dịp để nghe thêm những bài giảng hay, gặp bạn bè thân cũ xem ai còn ai mất! Có những tập tục vào ngày Vu Lan mà người rất thích và hay nhắc đến là lễ phóng sinh, và cúng cô hồn! Nhưng sau này, nghe chuyện bao nhiêu cảm thú bị bắt, đối xử tệ mạt cho dịch vụ bán chim trong lễ Vu lan để các chùa phóng sanh, Má Phụng cũng không còn mặn mà lắm về việc này...

Giờ thì điều khiến Má Phụng vui nhất là được đến chùa mỗi tuần dù chân người đã bắt đầu yếu, đi đứng chậm chạp, phải dùng gậy. Chị em Phụng thay phiên nhau đưa Má đi chùa, để thấy ánh mắt Má mình sáng lên nụ cười hiền hòa móm mém... Cái "tật", nếu có, duy nhất của Má Phụng là người rất độc lập trong tư tưởng, và khi đã muốn làm gì rồi thì không ai lay chuyển được người.

Má thường nói: "Con nên nhớ : để tỏ lòng kính yêu Cha Mẹ, thì một trong những điều con có thể làm là sống sao cho mọi người chung quanh ai cũng quý mến, tin tưởng, kính trọng con, không phải vì con có bằng cấp, tiền bạc hay cúng chùa thật nhiều, mà là vì con đã sống thật, sống trọn vẹn đúng với nghĩa Bi Trí Dũng, với những điều nhân nghĩa mà Ba và Má đã ráng làm gương, thương mến trao cho con trong cách sống hằng ngày với mọi người chung quanh"

Mùa Vu Lan lại về, Phụng xin chân thành kính chúc sức khỏe đến các bà Mẹ còn tại thế, và chúc nhiều niềm vui đến tất cả những ai có diễm phúc còn Mẹ, được cận kề bên Mẹ, dù ở trong môi trường, hoàn cảnh nào, chúng ta thật sự là những người may mắn và hạnh phúc nhất.

Từ sự kết tinh từ song thân và sinh ra ta, Phụng tin rằng trong từng hơi thở, trong óc, trong tim, trong từng tế bào, Cha Mẹ luôn ở bên ta, trong ta trọn cuộc đời này. Thế nên....

Xin cầu mong cho những ai không còn Mẹ luôn được an ổn trong tâm hồn, và những kỷ niệm với Mẹ không chỉ mang lại nước mắt u sầu mà còn có những hình ảnh thương yêu, tươi vui nhất trong hành trang tình cảm thiêng liêng nhiệm mầu vĩnh cửu....

Vu Lan 2011

Rằm tháng giêng

Đêm mười bốn trăng thanh
hoa hé nụ trên cành
trầm hương nghi ngút tỏa
sương đọng ...hạt long lanh

Bình minh ánh dương hồng
xuyên lá biếc xanh trong
chim vui vang câu hát
chúc nhau buổi rạng đông

Rằm tháng giêng..cho nhớ
nghi ngút khói lam mờ
con tung tăng chân sáo
bên Má buổi ngầy thơ

Theo tiếng mõ nhịp nhàng
trong hương khói mênh mang
nghe thân tâm an lạc
thương mến vẫn lan tràn

Lên chùa rằm tháng giêng...
nắng ấm tan ưu phiền
mong an vui khắp chốn
tin yêu đến mọi miền

Mong trao đến muôn người
hoa thắm lá xanh tươi
cây xôn xao đón gió
trong vắt tiếng reo cười

Xin nguyện cho chúng sinh
tất cả mọi an bình
tin, vui, bi, trí, dũng
cảm nhận mỗi bình minh

VTMP 2/2013

My Mother passed away at 5:30 PM on Friday, September 13, 2013, at the age of 88, very peacefully, quietly, surrounded by all her children, buoyed by the sound of prayers. She lived a great life and will be with us in our hearts and minds forever.

My Mom is survived by three of her children, 12 grandchildren and 2 great grandchildren. She is well remembered for her generosity, compassion to so many people in her life, a very healthy and industrious lifestyle, amazing grace and intelligence, and her great devotion and sacrifices for her family and friends. She made a difference in so many people's lives in numerous different ways. She remains forever a symbol of integrity, of boundless courage and of strong conviction to principles, and most of all, of generosity and unlimited love for all around her, animals and plants.

All her life, she cared for and happily shared her life and belongings with others. She taught her family to live an honest, compassionate, loving, forgiving, and highly principled life. To me, she was the compass of my life, guiding me through so many difficult times. She was my greatest teacher, my idol. I am eternally grateful to my Mom and all the lessons learned from her.

She loved to go to the temple, talk to people, cook, sew, and read. She particularly enjoyed reading the notes from her children, grandchildren as well as poems. This book is dedicated to my Mom in loving memory, a last thank you to the best Mom I could have ever wished for.

Phuong M. Vo

9/2013

